

Dwalingen uit het rijk der fantomen

Verzamelde gedichten

2018

Dieter Neyens

Alleen

Hier zit ik dan in mijn fauteuil te dichten
in de hoop de eenzaamheid te verlichten
maar waar is het licht ?
chaos, rancune en passie
daarvan word ik beticht
toch verkies ik kalme hysterie

het gezang der vormelozen kon mij niet bekoren
verlang ik naar grijs
in zwart-wit verloren
alledaagsheid niet mijn spijs

dood en hartstocht
zonder hartstochtsdood
is waar hij naar zocht
zal op mijn grafsteen staan tussen het andere schroot

een huisje in het zuiden
kerkklokken die luiden
zou dat dan alles zijn?
het proeft naar venijn

praatjes over tijden van weleer
waar gaat de wereld toch heen?
en hier zit ik weer
uw verteller, alleen

Andere tijden

De vloek is uitgesproken
in smart is nu nijd ontloken
handen en woorden gebroken

het leed is voorbij en eindelijk geleden
de strijd verloren maar toch gestreden
marmere toekomst , kristallen verleden

andere tijden zijn niet wat ik vereer
tot eelt is vergaan het zoete hartzeer
sagen van weleer, enkel nog afkeer

Bitterzoet

Ik zou de volledige nacht naast je waken
aan je zijde, jij met je woorden als satijn
geen onweer zou mij tot storm maken
honing als tegengif voor bittere pijn

als de prediker van vredig zonder wreedaardig
met de banier van tederheid in hemels wit
de oorlog en het verdriet onwaardig
terwijl ik nog steeds naast je zit

de nacht is een verschrikking
het onweer loeit, tiert en raast
maar dit is niet onze lotsbeschikking
nu de zoete melodie zachtjes blaast

Als ik de tijd had bleef ik bij je wachten
tot de honing het venijn heeft verdund
niet één maar oneindig veel nachten
die tijd is mij echter niet gegund

Cognitieve dissonantie

Wat mijn hoofd zegt rijmt niet met wat het hart beveelt
lelijke woorden voor mooie zaken
als een schizofrene mengeling
tussen demon en iets minder demon
slijt ik mijn dagen en sla aan diggelen wat ik wil houden
nee nog niet eens houden, er naar kijken is al genoeg
nu verdwijnt het aan de einder
het schip zeilt weg
en ik heb zelf de wind in beweging gebracht

ik kruip dan maar in mijn pen
daar ben ik meester en slaaf,
God en demon,
venijn en honingdauw,
warm en koud,
bitter en zoet
terwijl het altijd toch klopt, ergens

De eeuwige soldaat van het geschreven woord

Af en toe, met de regelmaat
van een slecht afgestelde klok
spreek ik, met het ongeloof
van een slecht afgestelde gelover
over een laatste strijd
de finale van een half werk gedreven op hele impulsen
nog één keer mijn pen ter hand
nog één keer op de ruïnes
van wat dan ook dat ik achter me liet
nog één keer schreeuwen tegen de wind
met tranen die zelf niet goed weten
of ze ter wereld kwamen uit smart dan wel geluk
veel vaker echter, met de regelmaat van het getij
weet ik, meedeinend op golven van verwachting
dat het laatste gevecht zich nooit zal aandienen
wanneer het dat wel doet, dan heb ik reeds verloren
want vechten voor wat we het waard vinden
om voor te vechten
is het enige dat het leven het waard maakt om te leven
nog één keer mijn pen ter hand
bouwend aan een nieuwe wereld
mijn stem mijlenver gedragen door de wind
kolkende rivieren van vreugde als het moet
nog één keer tot altijd

De herinnering aan een dwaas

Zal je mijn naam nog kennen
na jaren van smart en geluk
terwijl je nooit aan de pijn kon wennen

ben ik dan nog steeds de grote dwaas
verzonken in hoop en gedachten
verblind door de zoetgeurende waas

als jij daar staat, uitkijkend over de oceaan
met je ziel in een andere wereld
wat was dan de zin van mijn bestaan?